

Da healerne kom til byen

af Morten Beiter i 2011

(Copyright Morten Beiter)

For snart tre år siden mistede Ringkøbing en usædvanlig person, som ikke viste sig meget i byen, men som i en lang årrække trak hundredvis af resursestærke fastboende til området og en stadig strøm af kursister fra hele verden. Hans navn var Bob Moore, og han var ifølge en religionskyndig ”en af de mest betydelige skikkelser i nyere dansk religionshistorie.” Et ganske almindeligt menneske med nogle ganske usædvanlige evner, ganske forud for sin tid.

Af Morten Beiter

Set gennem den rådne banans briller ligner det en våd drøm:

150 familier, som med ét flytter til byen og omegnen - de fleste veluddannede, resursestærke mennesker, som pepper ejendomsmarkedet op, får det til at skæppe i kommunekassen, fylder skolerne med børn og arbejdspladserne med ofte anderledes tænkende, kreative hoveder i et omfang, som ellers kun er de større byer forundt. Med andre ord: liv og udvikling.

I dag kæmper kommunen og erhvervslivet en brav kamp for at lokke bare et par enkelte mennesker herover en enkelt weekend, så de kan se, at det ikke er så slemt ude vestpå. Og der er ingen kræsenhed i udvælgelsen af de inviterede. Revl og krat er velkomment, bare det vil overveje at gro og slå rødder i det forblæste landskab. Hvilket de fleste ikke kunne drømme om.

Men dengang, i starten af 1980'erne, skete det hele næsten af sig selv, da en irsk elektroingeniør ved navn Robert Samuel Moore mente at kunne mærke, at Ringkøbing var et sted med ualmindeligt gode vibrationer.

Det var lang tid før nutidens lykkeundersøgelser. Men Bob Moore, som han kaldtes, var en mand med ganske særlige evner, og på mange måder var han langt forud for sin tid. Han købte Edgar Noesgaards murer mestervilla i Rindum og flyttede hertil med sin kone, og som en bifamilie følger dronningen, strømmede det i de følgende år til med folk fra nær og fjern. Tusindvis af mennesker, som indlogerede sig på byens hoteller, i private værelser i villaer og på gårde, og som spiste på byens restauranter, udfordrede detailhandelen med efterspørgsel på noget så eksotisk som krystaller og vakte undren hos deres lokale værter, når de i timevis kunne sidde

i haven og spille tiden med at betragte en blomst eller stod om morgenen på gårdspladsen med ansigterne vendt i retning af Ringkøbing og villaen i Rindum.

Sågar fra Sydafrika kom de. Nogle var her kun i kort tid. Andre gjorde som Bob Moore. Blev fastboende, fik fast arbejde, nogle på gymnasiet, andre på amtet, og andre igen åbnede deres egen virksomhed. Nogle af dem bor her endnu og er for længst blevet ringkøbingensere. Men dengang, i 1980'erne, var de alle del af den mystiske invasive art, som af lokalbefolkningen under ét blev betegnet som "healerne." Ofte med en vis naturlig skepsis i tonefaldet.

Alt sammen hører det til en ikke uvigtig del af Ringkøbings historie, som stadig mangler at blive skrevet, og som her blot skal optegnes i skitseform.

Ikke mindst fordi Bob Moore er død, og et særligt kapitel dermed er slut.

Dette vil nok komme bag på de fleste, for det har så vidt vides ikke været nævnt i hverken den lokale eller landsdækkende presse. Bob Moore døde, som han levede, tilbagetrukket fra offentligheden og den opmærksomhed, som i lange perioder var vendt imod ham. Det skete 6. januar 2008 på Ringkøbing sygehus efter længere tids svigtende helbred. Forinden havde han bedt om, at der ikke blev gjort noget for at forlænge hans liv, men kun for at lindre hans smerter. Begravelsen foregik i stilhed fire dage senere. Hans sidste ord lød, ifølge hjemmesiden moore-healing.info: "I need freedom." På samme hjemmeside kan man læse: *He was cremated and his ashes will be buried in an unmarked grave.* "Han blev kremeret og hans urne vil blive nedsat i de ukendtes grav." Bob Moore nåede næsten at blive 80 år gammel. Og ikke en linje blev der skrevet om den mand, som af den prisbelønnede radiojournalist Anders Laugesen, en af Danmarks ypperste formidlere af trosstof bl.a. gennem radioprogrammet "Mennesker og Tro" på DR's P1, får følgende ord med på vejen:

"Bob Moore er en af de mest betydelige skikkelser i nyere dansk religionshistorie. Han har været med til at åbne et nyt syn på verden. Og der er heller ingen tvivl om, at hvis hans kurser blev samlet og renskrevet, så var det også et ret originalt bud på, hvordan et menneske forbinder sig med universet. Men jeg tror aldrig det vil ske. Og derfor er min vurdering, at i løbet af en generation eller to så vil han gå over i glemselen. Og det tror jeg også han ønskede."

Det er snart tre år siden han gik bort, og alligevel kommer hans død stadig som en overraskelse for de fleste i Ringkøbing, jeg har talt med i forbindelse med denne artikel. Efter den første moro var han sunket ned på bunden af den kollektive, lokale bevidsthed og blevet næsten glemt.

Noget mystisk noget

Men dengang, for næsten 30 år siden, var hans navn på alles læber.

For hvem var de healere, og hvad ville de, og hvad var det alt sammen for noget, med auraer og håndspålæggelse og alting? I hvert fald én lokal præst var helt oppe i det røde felt. Men Bob Moore var svær at definere og svær at kritisere. Han var kristen og holdt også kurser for præster. Og læger. Og sygeplejersker og lærere. Der var et rend omkring villaen på Forsythiavej. Folk, der ville blive klogere på sig selv og andre. Forstå sig selv i verden. Blive bedre mennesker. Få helet indre sår. Meget af det, der i dag går ind under begreberne "selvudvikling" og "lifecoaching" og som selv det mindste dame- eller herreblad med respekt for sig selv beskæftiger sig med i mere eller mindre seriøs grad.

Bob Moore og hans folk var svære at blive klog på, for vestjyderne, som indtil da havde befundet sig i spændet mellem Indre Mission og "den kloge mand."

"Det var noget mystisk noget, det var det. Det var ikke noget man havde set før. Det var på et lidt andet plan end den kloge mand. Det var ikke sådan at de stod og vred armen på folk. Det var jo svært at finde ud af, hvad det egentlig var de rendte og lavede. Nogen af dem kunne jo helbrede folk ved håndspålæggelse," som en af datidens mange observatører, tidligere chefredaktør på Ringkøbing Amts Dagblad, Kristian Sand, udtrykker det.

Bent Baagøe Anthonisen, som dengang stadig var praktiserende tandlæge i byen og også dengang interesserede sig for meget andet end tænder, havde også alle antenner ude.

"Mange af dem var jo højtuddannede og velhavende "pæne" mennesker, som nemt kunne være blevet en del af byens jetset. Men det gjorde de ikke. De holdt sig meget beskedent for sig selv. Og Bob Moore spillede efter min mening til det sidste en meget afgørende rolle for deres dagligdag. Han styrede næsten deres tanker, deres liv. Jeg var meget interesseret i det i starten, for i de år havde der jo været det kollektive selvmord i Guyana med pastor Jones. Jeg tænkte over, hvor meget magt et menneske kunne få over andre ved at være sød og rar og hjælpsom og læse deres behov og sørge for, at de blev opfyldt. Det ønskede han måske ikke selv. Han syntes nok selv, at han var et helt almindeligt menneske. Men det var værdier, der blev lagt oven på ham. Men så vænnede byen sig til dem, og til sidst hørte man ikke om dem og talte ikke om dem."

Anthonisen erindrer dog stadig et selskab, hvor en af Bob Moores elever var til stede, og han spurgte hende:

"Hvem er Bob Moore egentlig?"

"Hun svarede: 'Bob Moore er et helt, helt, helt almindeligt menneske, men han er clairvoyant!' Og ved dette udsagn åndede hun flere gange så dybt, at bh'en om hendes meget velformede barm gled op flere gange og måtte sættes hurtigt på plads."

Bodils hemmelighed

Men der var også ringkøbingensere, som kom hos Bob Moore og lærte ham godt at kende gennem de 26 år, han virkede i byen. En af dem er Bodil. Det hedder hun ikke i virkeligheden, men hun foretrækker at være anonym. Hvilket på sin egen måde vidner om, at Bob Moores navn stadig deler vandene hos de ældre generationer af borgere.

”Jeg sagde ikke til nogen, at jeg gik hos Bob Moore. Kun til min svigerinde. Men de andre - jeg orkede det ikke, for de ville ikke forstå det. ’Nu rabler det for hende,’ ville de tænke. Der er jo altid nogle, der er meget ekstreme og skiller sig ud og har øringer helt herved til. Og så bliver man slået i hartkorn med dem. Ind imellem var der nogle på holdene, som promoverede sig selv lidt rigeligt omkring nogle ting, men det var meget langt fra Bob. Han var ydmygheden og diskretionen selv. Jeg har i det hele taget undret mig over den mands ydmyghed. Han kunne have tjent så mange penge, hvis han havde sat prisen lidt op. Men det gjorde han aldrig. Det var aldrig særlig dyrt,” fortæller Bodil.

Selv lykkedes det hende i starten af 1980erne at komme med på et kursus, hvor der var 5.000 på venteliste til. Så hun følte sig fra starten som privilegeret, da hun sammen med de 40 andre kursister sad i det såkaldte ”lotusrum” i villaen på Forsythiavej og hørte Bob Moore sige: ’På vegne af mig selv, Anni og Mr. Bimmer’ – det var hunden – ’vil jeg gerne byde jer alle velkommen!’”

”Han sagde også hele tiden: ”I am no guru,” jeg er ingen guru. Han ville ikke op på en piedestal. Det handlede ikke om ham, men om os. At vi skulle tage ansvar for vores liv. Og så begyndte vi med at høre musik, mens han ”tunede” ind på os. Han kunne huske os alle sammen, og han kunne ”se” os og brugte al sin energi på os, så han sov selv meget lidt i de måske ti dage, kurset varede,” fortæller Bodil, og fortsætter:

”Hans teori var, at oplevelser fra det levede liv sidder fanget i vores krop, og at det er med til at bestemme vores livsmønster. Men hvis man så kunne få forløst noget af det, så kunne man pludselig ændre det mønster. Han talte meget med os, om det overhovedet var noget vi turde gå i gang med. ’For bordet fanger, når vi tager det første skridt,’ som han sagde. Der var for mange tale om en form for forløsning, en renselsesproces, hvor gamle traumer pludselig kunne komme op til overfladen. Nogle fik voldsomme grådanfald og begyndte at ryste, men dér var han god til at tage hånd om det, så de kunne komme videre. Nogle gange følte jeg mig som en vask, der var stoppet, og det så pludselig sagde plop! Vi lærte hinanden godt at kende, og mange var fristet til at få lidt ”travlt” med hinanden, men Bob formåede at holde os på vores egen måtte. ’Clean your own space’” sagde han altid. Vi skulle feje for egen dør og koncentrere os om os selv og om at komme videre. ”Det er ikke

hvad du tænker, men hvad du gør,” sagde han også altid. Hvordan du køber tre rundstykker hos bageren og kommer derfra, så også bagerjomfruen har haft en god oplevelse. ”Døden eksisterer ikke,” sagde han også. Det var meget intenst. Du blev nødt til at lukke alt andet ude, når du kom ind i et forløb og begyndte at arbejde med dig selv. Der var sådan set ikke noget mystisk i det, men man skal måske have oplevet det for at kunne forstå det,” fortæller Bodil.

Hen på formiddagen var der kaffepause i villaens kælder med basser fra bager Hvidberg. For som Bob Moore ifølge Bodil sagde, ”så kræver alt det hjernearbejde nogle kulhydrater.”

En anden kursist, som også ønsker at forblive anonym, husker en af seancerne hos Bob Moore.

”Han var en meget forsigtig og meget ikke påtrængende mand. Men samtidig var han et menneske, som havde en meget dyb indføling i andre mennesker og en stor evne til at se problemsammenhænge i det enkelte menneskes liv, på et meget dybt plan. Jeg kan huske engang han sagde til en kvinde, at der var sket noget i hendes tidlige barndom. Det nægtede kvinden. Der var ikke sket noget som helst, hun havde haft alle tiders barndom. ’Naeh,’ sagde Bob Moore så. ’Men det er rigtigt du spiller orgel, ikke også?’ Han kendte hende ikke. Joeh, det gjorde hun godt nok. Og så sagde han: ’Prøv lige at tænke på, hvad det var der skete, da du var fire år og syv måneder. Prøv at tænke rigtig godt tilbage.’ Og så pludselig gik der en eller anden total prås op for hende, og der var altså sket et eller andet traumatisk for hende på det tidspunkt. Men evnen til at sige fire år og syv måneder, den evne havde han med sit klarsyn, som for os der oplevede det, var meget overbevisende.”

Hvad er et menneske?

En af de kursister, som i starten af 1980erne flyttede til Ringkøbing og blev boende i en årrække, var daværende lektor ved Handelshøjskolen i Århus, Steen Hildebrandt, nu professor i organisations- og ledelsesteori samme sted og forfatter til et hav af bøger om samme emne.

”Vi flyttede ikke udelukkende på grund af Bob Moore. Vi var kommet til et punkt i vores liv, og vi var kommet til et punkt i vores børns skoleliv, hvor der var en hel del ting, der sagde os, at det var tid at flytte nu. Jeg havde familie i området, så jeg vil ikke sige, at det kun var på grund af Bob Moore, men det var en del af forklaringen. Og mange andre flyttede givetvis af forskellige kombinationer af grunde,” fortæller han. Men de var alle med i et svært definerbart fællesskab omkring Bob Moore og hans særlige evner som healer og som lærer.

”Bob Moore var indbegrebet af, hvad man vil kalde en healer. Han arbejdede med at ”heale” eller hele mennesker på forskellige måder, og mennesker af mange

forskellige slags. Men han underviste også, og det primære for mig var Bob Moore som lærer. Han var en klog mand, som jeg havde lyst til at lytte til og lære noget af, om mennesker og menneskelivet. Det grundlæggende for mig var spørgsmålet om, hvordan man opfatter det enkelte menneske, og hvordan man opfatter mennesket på kloden. Det billede jeg havde af mennesket som et overvejende fysisk/biologisk væsen, det blev ændret til en opfattelse af mennesket som et spirituelt væsen, som var karakteriseret ved mere end ved krop og en biologisk tilstedeværelse, nemlig en sjælelig/åndelig dimension, og en masse nuanceringer af det. Så for mig var indgangen en undren over og en nysgerrighed efter at arbejde med spørgsmålet: "Hvad er et menneske?" fortæller Steen Hildebrandt.

Steen Hildebrandt mødte Bob Moore for første gang i løbet af 1970erne, da Moore boede i Resenbro ved Silkeborg.

"Jeg fik en form for anbefaling om at tage kontakt til ham. Fra det tidspunkt var jeg i alle årene mere eller mindre i en form for kontakt med ham, fra engang i 1970erne og til han døde."

På det tidspunkt var Moore en midaldrende herre, som for længst ad snørklede veje havde fundet sin plads i livet. Da han voksede op i Nordirland i 1940erne, læste han først til præst, men blev i stedet elektroingeniør og begyndte en almindelig karriere i det irske forretningsliv. Efter få år slog hans liv dog ind på endnu et nyt spor, efter en ikke nærmere beskrevet "personlig oplevelse," som ændrede hans livssyn og fik ham til at interessere sig for energifelter, healing, psykologi og forskellige former for terapier og meditation. Ifølge Familie Journalen, som i starten af 1980erne bragte en af de få, store artikler, der nogen sinde er skrevet om Bob Moore, havde han dog allerede siden sin tidlige ungdom arbejdet med de "åndelige energier." Bladet skriver:

"Første gang, han blev konfronteret med tilværelsens store spørgsmålstegn: liv og død, var, da en gammel bedstemor døde i Belfast, og en clairvoyant tante påtog sig at forklare drengen lidt om tilværelser på forskellige åndelige planer." Ifølge Familie Journalen blev den unge Bob Moore allerede fortalt, at han selv var i besiddelse af den åndelige energi, der kan helbrede, og han startede med sig selv. "Han var født næsten blind, og helt systematisk begyndte han at arbejde med sine tanker og sine chakras (energipunkter) indtil han en dag for første gang i sit liv havde fuldt syn." Familie Journalen kunne videre fortælle sin undrende læserskare:

"Bob Moore hævder, at han er i stand til at se menneskers aura – den elektriske udstråling, der omgiver ethvert menneske. Han arbejder med denne aura, der har farver, som kan være afslørende for personen, hvis han f.eks. af frygt finder det sikrest at foregive at være noget, han ikke er, at undertrykke bestemte ting osv. Bob Moore giver kursus i hjælp til selvhjælp, så at sige. Det er ikke, siger han, meningen

at han skal bestemme, hvad folk skal tænke. Meningen er, at han derimod skal være i stand til at kurere sig selv.”

Gode vibrationer

En healer var født. I starten med virke i Irland og England, men blandt deltagerne i hans kurser var også et stigende antal danskere, og således kom Bob Moore til Danmark og slog sig ned her i landet i 1974, først i Kolding, siden Resenbro, og i 1982 flyttede han med sin kone Anni til Ringkøbing.

Hvorfor Ringkøbing? Legenden fortæller, at Bob Moore havde følt, at ”vibrationerne” i den vestjyske by var særligt gode. Men i Ringkøbing boede også en af Moores gode venner, den nu afdøde Hans Dalgas, som arbejdede på skattekontoret.

”Jeg tror mange af de beslutninger, Bob Moore traf, var intuitive. Han var jo en mand, der følte energier på en meget mere sofistikeret måde, end vi andre normalt gør, så han kan sagtens have følt, at der var ”en god energi” eller en god grobund for det arbejde, han ville udføre, eller fortsætte med at udføre, i Ringkøbing. Han har haft nogle billeder og oplevelser, som har sagt ham, at han bør flytte nu. Og så havde han en meget nær ven i Ringkøbing, den nu afdøde Hans Dalgas, som arbejdede på kommunens skattekontor,” siger Steen Hildebrandt.

Men der kan også have været andre grund end vibrationer og venskab til, at valget faldt lige på Ringkøbing, mener journalisten Anders Laugesen.

”Bob Moore var meget opmærksom på ikke at skabe kult omkring sig selv. Han ønskede ikke at bygge et samfund med sig selv som guru i centrum. Og han ønskede heller ikke at efterlade sig manualer med ’sådan hænger tingene sammen.’ Han kunne sagtens være blevet en, der var meget mere hurlumhej omkring. Men det undgik han til dels ved at flytte til Ringkøbing og lægge så stor en fysisk afstand som muligt til steder, hvor han kunne være blevet viklet endnu mere ind i tumult. Man skulle virkelig ville ham, for at tage helt til Ringkøbing for at møde ham.”

Men folk kom alligevel valfartende til i massevis, og fra hele verden. Når han havde telefontid om formiddagen, var der storm på noteringen. Og uanset hvor meget han prøvede, undgik Bob Moore ikke at blive gjort til en slags guru for i hvert fald en del af de mennesker, som fulgte ham, og som måske selv forsøgte sig som terapeuter med egen praksis. I byen hviskede man i de år om ”nøgenterapi” og om healere, som stod op om morgenen på deres lejede gårdværelse i No og gik ned på gårdspladsen og startede dagen med at vende hovederne mod Ringkøbing.

”I alle grupper af mennesker vil der altid være nogle, som er underlige, eller som laver noget, som de fleste synes, at ’det her, det er godt nok lidt langt ude.’ Sådan var det også med de mennesker, som kom til Ringkøbing i de år for at følge Bob

Moore. Sådan vil det altid være, og det kunne Bob Moore naturligvis ikke tage ansvaret for, for så havde han haft et kæmpe problem,” siger Steen Hildebrandt.

Selv oplevede han ikke mødet med ringkøbingenserne ”udpræget negativt, ” som han selv udtrykker det.

I virkeligheden var det nok de folkekirkelige kredse i byen og omegnen, som var mest oppe i det røde felt. Det var år med megen snak og bekymring omkring nyreligiøsitet, og foreningen Dialogcentret, som blev ledet af professor dr. theol. Johannes Aagaard, agerede vagthund over for alt, hvad man opfattede som en trussel mod kristendommen. Det var for eksempel svært at komme hos både Bob Moore og i kirken om søndagen.

”Det var enten et meget tavst møde, eller et ret positivt møde. Jeg mærkede i Ringkøbing en reservation i forhold til disse lidt mærkelige mennesker, en form for tavs skepsis. Men jeg mærkede også en nysgerrighed og en tolerance, og derudfra også en slags accept, også fordi ringkøbingenserne godt kunne se, at i hvert fald mange af de her mennesker så ganske almindelige ud og havde nogle ganske almindelige jobs, og betalte deres skat og gik oprejst på begge ben og i virkeligheden ikke så særligt mystiske ud. Nogle var i forhold til gennemsnittet i Ringkøbing meget veluddannede. Men der var også mennesker, som havde gået en anden vej i livet. Som ikke netop var intellektuelt veluddannede og trænede, men meget mere praktisk og konkret arbejdende mennesker. Det kunne være en gartner eller en person, som havde arbejdet med healing eller psykologisk rådgivning, men uden at være uddannet i det, og dermed også repræsenterende en anden social klasse. På den måde var der alle typer mennesker omkring Bob Moore. Så jeg tror også, at der efterhånden var en klar accept af, at det jo nok ikke var særligt mystisk eller særligt farligt. Bob Moore selv havde de færreste set, for han bevægede sig ikke meget rundt i byen. Men dem, der så ham, opfattede ham nok som en ganske almindelig og venlig mand. Som en meget imødekommende og absolut ikke mystisk person,” siger Steen Hildebrandt.

”Set med mine øjne var det trist, at det kirkelige miljø derude slet ikke forstod, hvad der skete, og slet ikke forsøgte at komme i samtale med de mennesker. For mange af dem var religiøst troende mennesker,” siger radiojournalisten Anders Laugesen. Han havde selv en ven, der gjorde netop denne bitre erfaring.

”Han kom i kirken hver eneste søndag, var rigtig glad for det og det betød meget for ham. Og så på et tidspunkt blev han spurgt, hvad han lavede, og så fortalte han, at han gik ved Bob Moore. Derefter følte han en kulde omkring sig. Og så holdt han op med at komme i kirken. Og der har der jo været en uvidenhed, men en uvidenhed, som selvfølgelig også byggede på, at miljøet omkring Bob Moore var et lukket miljø,” siger Anders Laugesen.

Et enkelt dialog-møde blev der dog holdt, hos præsten i Rindum. Det husker Steen Hildebrandt. Og Bob Moore holdt en overgang selv "åbne aftener" i villaen i Rindum. Men det blev indstillet, da hele kvarteret blev oversvømmet med parkerede biler, så naboerne begyndte at samle protestunderskrifter ind.

"Der var Bob helt utrolig," fortæller Bodil.

"Han besluttede bare at stoppe med de aftener, 'for det er for meget for mine naboer,' som han forklarede. Han greb aldrig en lort. Han ville gerne have det godt på den vej, og der skulle være plads til alle."

Men der var også mørkere sider af kapitlet, forklarer Steen Hildebrandt.

"Når jeg siger healing og personlig udvikling, så betyder det jo også, at nogle af de mennesker, som søgte Bob, jo i virkeligheden var syge i sindet eller syge traditionelt. Det kunne være mennesker, der var ramt af kræft. Så det er helt sikkert, at en hel del mennesker, som havde store vanskeligheder i livet, de søgte også hjælp og healing hos Bob Moore. Fx depressive mennesker. Nogle har han hjulpet, og andre har han ikke kunnet hjælpe. Og nogle kom med for høje eller for skæve forventninger. Folk, der fik en stor skuffelse over, at der ikke var mirakler og undere. De forsvandt igen. Tog videre til noget andet."

En stor gevinst

Sidst i 1980erne fik healerne i Ringkøbing mere og mere "jordforbindelse," som Steen Hildebrandt udtrykker det.

"Der skete en løbende til- og fravandring. Nye kom til, andre rejste. Menneskene i gruppen omkring Bob Moore fik mere fast grund under fødderne, de fik arbejde og børn, som faldt til. Med andre ord blev de mere og mere ringkøbingensere. Ganske vist med kontakt til Bob Moore, men for nogle blev den kontakt mindre intens end i starten. Man kan vel kalde det for en slags normalisering, som senere også blev præget af, at Bob Moore i perioder var syg, og at hans aktivitet og kontakt med mennesker følgelig aftog," siger Steen Hildebrandt.

Han vurderer selv, at årene med Bob Moore fik stor betydning for hans senere virke som professor, foredragsholder, forfatter og i det hele taget som menneske på jorden.

"Der er tidspunkter, hvor jeg er bevidst om, at det jeg gør nu, er noget jeg har lært af Bob Moore.

Han har ændret min måde at se mig selv på. Han har ændret min måde at opfatte mennesker og menneskelige relationer på. Men han har også givet mig en anden opfattelse af klodens sårbarhed og klodens helhed. Bob talte nok aldrig om "bæredygtighed" i den forstand, men det var meget det, han alligevel refererede til og havde som ambition. Så efter min opfattelse var han forud for sin tid, eller

rettere: han var tidløs. Mange af de spørgsmål og toner, han slog an med hensyn til helbred og liv, krop og ånd og sjæl, er jo noget, vi taler meget om i dag. Meget store grupper af læger, sygeplejersker, præster, lærere, og forskere af mange slags, som blev undervist af ham, de tog deres lære med ind i sygehusene, ind i kirken, ind i skolen. Man ser det bare ikke umiddelbart. Så min påstand er, at Bob Moore har haft en ganske stor positiv indflydelse på noget af det, der sker i samfundet i dag. Den seneste bog, jeg selv har været med til at skrive, har for eksempel titlen "Bæredygtig ledelse." Den er på mange indirekte måder påvirket af Bob Moores syn på liv og syn på mennesker. Det er ikke særligt konkret, og det er jo problemet med de her ting, at menneskesyn, syn på relationer mellem mennesker, syn på sygdom, på undervisning, på formidling, det er luftigt. Men det er der alligevel," siger Steen Hildebrandt.

Han flyttede selv fra Ringkøbing i 1990 for at passe sit professorat i Århus, men fortsatte sin tilknytning til Ringkøbing, senest som en af kræfterne bag det nyåbnede Center for Livsnavigation, som blandt andet skal hjælpe voksne med læse- og stavevanskeligheder.

"Jeg er sikker på, at det har været en stor gevinst for byen med alle de mennesker, som kom rejsende til byen i de år, Bob levede. Men Ringkøbing har også givet en masse til de mennesker. For der er jo en god energi. Der er højt til loftet. Og der er et dejligt Vesterhav. Rigtig mange mennesker har mange gode minder tilbage fra Ringkøbing, for Ringkøbing var et fantastisk sted at være," siger Steen Hildebrandt.

Og rigtig mange er skam også blevet boende. Man ser dem bare ikke længere. De er for længst blevet en del af området's sjæl. Dets særlige aura, om man vil.

(SLUT)